

Full diocesà

31 de març del 2019

p4 i p5 – Totes les dades de les mesures per a la protecció de menors

p6 i p7 – Informe sobre la llibertat religiosa, la més alta dignitat de l'home

L'Església, un lloc segur

El bisbat aprova un protocol de protecció del menor i altres mesures per lluitar contra els abusos

«Ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat»

Diumenge IV de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

(5,9a.10-12)

Salm responsorial

Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

(5,17-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en

aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare. »Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat." I es posaren a celebrar-ho. »Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat."»(15,1-3.11-32)

«Pare, he pecat
contra el cel i
contra tu»

Un pare incompreensible

Jean Hakolimana, prev.

El títol tradicional de «paràbola del fill pròdig» és inadequat. Es fixa en el fill, quan el que de debò instrueix és el comportament del pare, imatge de Déu. S'hauria de dir del «pare incompreensiblement bondadós». És que aquest fill fa coses imperdonables en la seva cultura. Demanar l'herència quan el pare viu encara, és donar-lo per mort. Això ja és gravíssim. A més, trenca la solidaritat familiar i la seva supervivència econòmica forçant una repartició de les terres que sol ser perjudicial. Humanament parlant, la majoria dels oients de Jesús se sentirien més identificats amb el germà gran que no pas amb el pare, un pare sense autoritat que, cedint als capricis del seu fill petit, posa en risc l'honor i el futur de tota la família.

El comportament del pare es fa encara més incompreensible quan torna el fill indigne. Li ofereix el perdó abans que es declari culpable, el restableix en el seu honor de fill sense res a canvi, li fa una inserció social organitzant una gran festa. Per al fill gran n'hi ha per a enfadar-se, tan enfadat que es posa al marge de tot: al pare que insisteix subratllant que qui torna és «el teu germà», ell li replica parlant de «el teu fill». En el millor dels casos festejaria alguna cosa «amb els seus amics», no pas amb el seu pare o el seu germà. Enfront del pecat, l'home imperfecte s'indigna molt més que no pas Déu, un Déu escandalosament clement a qui retraïem la ineficiència i la poca contundència. Justament per això és Déu i no pas un home. Imitant-lo, guanyaríem molt en paciència i humilitat. Com deia Foucault, «és lleig ser digne de càstig, però poc gloriós castigar».

La imatge

L'abraçada del Pare que acull el fill que torna a casa després d'haver gastat els béns familiars en dones que no estimen és allò que se sol recordar de la paràbola d'avui.

Però no passem pantalla, ans aprofundim: què vol dir que Déu és Pare àdhuc dels qui se n'han apartat, que allò que dóna no ho trobem enlloc més, si covem en el cor enveja pel fet de no ser reconeguts més que altres.

[El retorn del fill pròdig \(1907\)](#)

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

1 dilluns

— Sant Venanci
— Santa Teodora
Comença abril, mes consagrat als Dolors i la Soledat de la Mare de Déu
Is 65,17-21/Salm 29/Jn 4,43-54

2 dimarts

— Sant Francesc de Paula
— Santa Maria Egipcíaca
Ez 47,1-9.12/Salm 45/Jn 5,1-16

3 dimecres

— Sant Sixte I
Is 49,8-15/Salm 144/Jn 5,17-30

4 dijous

— Sant Benet de Palerm
— Sant Plató
Ex 32,7-14/Salm 105/Jn 5,31-47

5 divendres

Dia d'abstinència
— Sant Vicenç Ferrer
— Santa Emília
— Santa Irene
Sv 2,1a.12-22/Salm 33/Jn 7,1-2.10.25-30

6 dissabte

— Sant Guillem
— Sant Marcel·lí
Jr 11,18-20/Salm 7/Jn 7,43-53

7 diumenge V de Quaresma / Cicle C

— Sant Joan Baptista de la Salle
— Sant Sadurní
— Sant Epifani
Is 43,16-21/Salm 125/FI 3,8-14/Jn 8,1-11

El bisbat aprova un protocol i altres mesures de protecció del menor i de foment de bones pràctiques contra els abusos

Redacció

Els abusos són un problema transversal en tota la societat, un tema silenciats i molt dolorós per a les víctimes, que, en la majoria dels casos, tenen seqüeles psicològiques i no aconseguen parlar-ne fins que són adultes. Les estadístiques indiquen que entre el 70 i el 85% dels abusos es produeixen en un entorn de confiança: la família, l'escola o l'ambient social més proper a l'infant o adolescent, i, segons el Consell d'Europa, un de cada cinc infants és víctima d'abusos sexuals.

Davant aquesta greu problemàtica, tots els esforços i mesures per erradicar-los seran pocs. Tal com deia la nota conjunta dels bisbes del proppassat 11 de febrer, les darreres notícies publicades en els mitjans de comunicació sobre casos d'abusos perpetrats per persones consagrades o sacerdots «ens omplen de vergonya i de dolor». Cal «demandar perdó» i «col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment».

Però, a més, tal com diu el papa Francesc, cal anar més enllà i avançar en un canvi de cultura que fomenti la tolerància zero davant qualsevol abús sexual, de poder o de consciència, i que permeti actuar amb contundència i transparència màximes per protegir els infants i els adults vulnerables, perquè no afrontin l'existència dels abusos en tota la seva complexitat – que inclou també l'abusador – comportant reiteració dels fets, incrementant

el risc de noves víctimes. L'Església ha de ser un espai segur per a tots els nens i nenes, perquè puguin créixer en l'amor de la fe a Jesús i al missatge de l'Evangeli.

Amb aquesta finalitat, el bisbat de Vic ha aprovat tres mesures concretes per evitar, de manera clara i unívoca, situacions de risc d'abús sexual en el seu àmbit d'actuació, fer-hi front en cas que es produeixin i tractar d'ajudar totes les persones que ho necessitin.

El protocol

D'una banda, ha aprovat un nou «Protocol de bones pràctiques en la prevenció, detecció i actuació davant d'abusos sexuals a menors» i a persones vulnerables, que implementaran totes les parròquies del bisbat, protocol que s'inspira en l'experiència d'altres diòcesis, com la d'Astorga (Lleó), que va ser pionera a impulsar aquesta mesura.

Cal avançar en un canvi de cultura que fomenti la tolerància zero davant de qualsevol abús sexual, de poder o de consciència, i que permeti actuar amb contundència i transparència màximes per protegir els infants i els adults vulnerables.

El nou protocol s'adreça a tots els responsables de parròquies, grups pastorals, centres de formació, institucions i persones que treballen en l'àmbit educatiu i en la pastoral ordinària amb nens o adolescents a la diòcesi de Vic, oferint-los uns criteris orientadors i uns procediments d'actuació bàsics, però complets, davant de possibles casos d'abús sexual a menors i a persones vulnerables, ja siguin comesos en l'àmbit de l'activitat pastoral o en l'àmbit familiar, escolar, esportiu o qualsevol altre. Igualment, el protocol pretén reforçar la vigilància per evitar que es produeixin situacions d'aquest tipus i oferir una resposta adequada al problema, si es presentés. En aquest sentit, tal com marquen els protocols de l'Església de l'any 2010 en matèria de prevenció d'abusos, estableix que, davant un possible cas, cal iniciar la investigació canònica prèvia en el mateix moment en què es posa el cas en coneixement de la Fiscalia o l'autoritat competent.

També està previst que el nou protocol incorpori canvis i millores en el futur, a mesura que es vagin aprovant noves iniciatives per a combatre els abusos. Per exemple, el Vaticà farà públic els pròxims mesos un vademècum de bones pràctiques, que, si convé, podrà ser recollit i incorporat al protocol.

Un canal d'acolliment i de denúncia

D'altra banda, el bisbat ha obert un canal d'acolliment i de denúncia per a tractar possibles casos de denúncia, dubtes o qüestions particulars de tot-

DADES BÀSIQUES

Entre el 70 i el 85% dels abusos es produeixen en un entorn de confiança: la família, l'escola o l'ambient social més proper a l'infant o adolescent.

Tant els estudis nacionals com internacionals indiquen que l'abús sexual infantil afecta una de cada quatre nenes i un de cada sis nens, aproximadament. Els percentatges solen situar-se entre un 10 i un 20% de la població.

MESURES CONCRETES

1.- Selecció de personal i col·laboradors: és obligatori sol·licitar un certificat negatiu del Registre Central de Delinqüents Sexuals per a tota persona que hagi de tenir responsabilitat professional o voluntària amb menors en l'àmbit de les institucions i activitats diocesanes.

2.- Foment del bon tracte: prevenció, detecció de situacions de risc per a infants i adolescents, notificar i donar suport.

3.- Establir bones i eficaces pràctiques preventives: aspectes prudencials de contacte físic, espais de seguretat per a menors, relació amb els pares, mecanismes de control, regulació de les imatges privades amb menors.

4.- Detecció, denúncia i actuació.

Detecció (a través d'indicadors físics o comportaments) o revelació directa/indirecta d'abús infantil. Informació immediata als pares i escriure el que s'ha sentit.

Notificació tant interna, traslladant-ho al bisbat, com externa: el bisbat notifica aquesta informació als serveis especialitzats (Institució de Protecció de Menors) i al Ministeri Fiscal.

Mesures canòniques: judici de versemblança, investigació preliminar i imposició de mesures cautelars (si escau) i remissió de les actes a la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

hom qui ho vulgui a través del correu electrònic acollida@bisbatvic.com. El bisbat atindrà totes les peticions, que poden enviar-se de manera nominativa o anònima, amb la màxima confidencialitat, per tal de facilitar tota l'ajuda que es requereixi en cada cas. També hi poden contactar les persones que, havent patit un abús, volen que el bisbat els ofereixi un acompanyament humà i/o espiritual.

Comissió interdisciplinària

En tercer lloc, el bisbat també ha creat una comissió interdisciplinària externa per a la prevenció, detecció i actuació d'abusos sexuals a menors. Aquesta comissió serà formada per cinc membres laics: una psicòloga clínica infantil i juvenil, una metgessa psiquiatra i docent; una advocada penalista i especialista en Compliance Penal; una mediadora familiar i advocada, i un advocat especialista en dret canònic. La comissió tindrà una triple funció: avaluarà totes les possibles denúncies

que rebí el Bisbat, per determinar-ne la els detalls i fer la denúncia civil –si la víctima no ho ha fet, o assessorar-la com fer-ho– i la canònica, a més de fer-ne seguiment, assessorament i actuacions per perseguir els delictes; acompanyarà les víctimes, oferint-los l'ajuda tècnica que precisin; i, per últim, oferirà formació a tots els preveres i laics del Bisbat que estan en contacte amb menors per a la prevenció, detecció i actuació d'abusos sexuals, d'acord amb el nou Protocol aprovat.

La llibertat religiosa: la més alta dignitat de l'home

Marta García Campos / Ajuda a l'Església Necessitada

«La llibertat religiosa, dret fonamental de l'home, reflecteix la seva més alta dignitat, la de poder buscar la veritat i d'adherir-s'hi»; en definitiva, la de poder establir la relació humana més important, la relació amb Déu.

Així ho reconeix també l'article 18 de la Declaració Universal dels Drets Humans: «Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió: aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença, així com la llibertat de manifestar la pròpia religió o la pròpia creença individualment o col·lectivament, tant en públic com en privat, per l'ensenyament, la pràctica, el culte o l'observança.»

De fet, el dret a la llibertat religiosa està «tan lligat a la resta de drets fonamentals [...] que és com una prova de l'observança de la resta de drets fonamentals», com són els drets a la llibertat d'educació, expressió, vot, associació, pensament, premsa o manifestació...

Més de la meitat de la població mundial viu en països on no es respecta la llibertat religiosa. Aquest dret fonamental és vulnerat en 38 països, un 20% del total mundial, tal com queda palès en l'Informe sobre Llibertat Religiosa al Món, publicat recentment per la Fundació Pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada a nivell inter-

La derrota
de Daesh
dóna
esperança a
les minories

nacional. Aquest informe, editat biennalment, analitza de forma detallada l'estat d'aquest dret per a tots els credos arreu del món.

Avui dia, més de la meitat de la població mundial, el 61%, viu en països on no es respecta la llibertat religiosa. Les violacions d'aquest dret es materialitzen de manera concreta a través de la discriminació i la persecució.

La primera apareix quan la intolerància s'institucionalitza i es promulguen lleis o normes que només s'apliquen a un grup en concret i no pas a la societat en general. Això succeeix en 17 països, com ara Egipte, on les polítiques discriminen els no musulmans.

La persecució, per la seva banda, consisteix en programes actius per a exterminar, expulsar o sotmetre un grup religiós, sovint acompanyats de violència. És el cas de 21 països, com Corea del Nord, el país més hermètic del món i el pitjor per a la llibertat religiosa, de la qual es neguen tots els preceptes.

Ombres a la Xina i a l'Índia

La llibertat religiosa s'ha deteriorat en els últims dos anys en més de la meitat dels països on ja es vulnerava aquest dret, en particular en dos països asiàtics: la Xina i l'Índia. En el país més poblat del món, el règim del president Xi ha adoptat noves mesures restrictives contra els grups religiosos que considera refractaris al domini xinès. En el cas de l'Índia, la violència contra cristians, musulmans i altres minories s'ha intensificat. La impunitat contra els agressors l'encoratja i les lleis anticonversió en 6 dels 29 estats dels països són la prova.

Esperança a Síria i a l'Iraq

Ara be, no tot són ombres. La derrota militar, contra tot pronòstic, dels grups terroristes a Síria i a l'Iraq (Daesh, l'Estat Islàmic) ha permès que les minories religioses de la zona hagin pogut començar a tornar a les seves llars. L'evolució de la llibertat religiosa és en aquests casos favorable i constitueix una llum que resplendeix dins la foscor. Més del 50% de les famílies obligades a fugir en el 2014 han retornat a les seves poblacions d'origen a la plana de Nínive. La reconstrucció de cases i esglésies és signe d'esperança i una aposta per recuperar la confiança perduda i la convivència.

A Occident, els atacs extremistes motivats principalment per l'odi religiós han augmentat de manera preocupant. Els atemptats fan pensar, tot i que constitueixen una amenaça universal, en el que l'informe qualifica de terrorisme de veïnat.

Aquest estudi vol ser una contribució, potser modesta però necessària, a la pau. Davant la letargia internacional dels responsables polítics i religiosos, que ridiculitzen o menyspreen els drets de les minories, la llibertat religiosa constitueix un camí imprescindible per a la construcció d'una pau veritable i duradora, aspiració profunda de tots els pobles.

Consciència de salvats

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és un temps de gràcia que ens porta a viure l'essencial. Per això és molt important que avivem la nostra consciència de salvats. Encara més si ens adonem que estem immersos en un pensament dominant que afirma que l'home sense Déu pot construir el món i la societat. Amb aquest pensament tenim el perill de l'autosuficiència: tot depèn de les nostres forces, les nostres capacitats, les nostres lleis, les nostres institucions. La ciència i la tècnica ja ens donen tot el poder per a fer un món millor. Aquesta és la vana autosuficiència de la persona humana. Una postura ideològica que va minant les realitats fonamentals com la família i la mateixa societat; un individualisme que porta al materialisme i a l'hedonisme; un pensament que mena a l'apostasia d'un poble, en altra hora cristià: molts no volen fer cristians els seus fills, perquè ells, encara que batejats, no són veritables cristians.

La mirada del qui té la fe cristiana en el seu cor mena a reconèixer que la persona humana, tot i ser bona per la creació, feta per les mans de Déu, està ferida a causa del pecat original. Tot i això, Déu mateix, per mitjà del seu Fill, redemptor nostre, fa possible arrencar l'home del poder del pecat i de la mort. Déu refà l'obra que el pecat havia desdibuixat. En la lluita per un món millor, Déu actua en el cor de les persones amb la seva gràcia alliberadora. Aquesta és l'experiència fundant del creient: viure la llibertat de la salvació en Crist. L'home no està sol en aquesta lluita; encara més, l'obra fonamental en el cor de l'home i en el món és de Déu.

Els cristians necessitem redescobrir-nos alliberats pel Senyor i enviats a dur aquesta bona nova de la llibertat. En nosaltres hi ha d'haver una veritable lluita, amb la força de la gràcia de Déu, contra el pecat. I això en la vida quotidiana. No podem pactar mai amb cap pecat. D'ací

neix la necessitat del sagrament de la confessió, que ens porta del penediment i a la conversió a Déu. L'alternativa que té el cristià és clara: o lluitem enmig d'aquest món contra el pecat i les seves conseqüències, o caiem en la dependència dels ídols: *Feu morir allò que en vosaltres és terrenal: immoralitat, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria (Col 3,1)*. El materialisme i l'hedonisme són ídols fàcils que ens roben la llibertat. Fugim de la vida superficial i buida. Visquem la llibertat dels fills de Déu, salvats per Crist.

